

Szentmihálykor

Nincs egy felhő az égen,
olyan, mintha fényes tükkörbe
kék kendős lány nevet.
De már a bokrok alján
fázik a paradicsom,
s egy varjú kárral fenyeget.
Az ősülő kertek alatt
riadt mező szakad egy dűlöt,
de ott két sárga akác
meg egy rongyos tanya megállítja.
Már hűvös a rét és kis juhász
terelgeti a nyáját.
Csizmája térdig fűben,
s nagyokat lép az aljon.
A bukácsoló csendben
közben egy birka béget. —
Kabátja leng a szélben,
s így messziről ha nézem
már éppan odaért,
ahol a rét az ég vizében
úszik. Talán itatni hajtott?
— Messze van, alig látszik
és pont úgy néz ki, hogy foltos
kabátban, ott a kékben
nagy csizmával csónakázik.

Mi lesz velem, ha este lesz

*Az este bontja már szárnyait
és fészket rak a horizont alatt.
Lám, itt is, hogy betakarja lassan
az ablakot és a falat.*

*Tépelődök. Itt a pusztán
csak kutya vonít, s a csend neszez.
Mindig messzebb, messzebb az alkony, —
s mi lesz velem, ha este lesz?*

*Néma a ház, nem jár az óra,
az asztalon egy szál virág.
Az ég alatt az esti szárnyak
úgy kéklenek, mint szilvafák.*

*Néhány fehér ház hallgat kívül,
a lila este erre les.
És nőttön nő az esti csillag, —
mi lesz velem, ha este lesz?*

Hazavágyás

Végre méltó helyre kerültem:
nagy az én vágyam, s nagy itt a tenger.
De nincs elég nagy ahhoz, hogy én
kisóhajtsam rajta a lelkem.

A tenger árján kék fodor van,
de nincs kinomra felelet.
Anyának lenni nagy, nagy rabság,
rabbá tett engem a szeretet.

A vízfodorban Szabolcs szemét látom,
nincs nyugtom, s a messzi pusztaságon
repül a vágyam haza, haza...

A vonatban már megnyugszik a lelkem,
beint az érő kukorica-tenger,
s hazai tarlók harmatos szaga.

Szplít, 1956 nyarán

